

[Alfred Hansen]

Jeg synes ikke, der er noget underligt i, at man forsøger at ændre gymnasiet i overensstemmelse med den ændring, man har fået et flertal for i Folketinget med hensyn til ændring af folkeskoleloven. De partier, der har stemt for folkeskoleloven af 1975, har naturligvis et meget stort medansvar for, at den socialdemokratiske regering forsøger at videreføre folkeskolelovens konsekvenser og folkeskolelovens indhold længere op i uddannelsessystemet, foreløbig til gymnasieniveau.

Når man har konstateret, at folkeskolelovens indhold og mål naturligvis må have indflydelse på den kommende gymnasireform, er det klart, at forsøgsvirksomheden spiller en stor rolle, idet forsøgsvirksomheden naturligvis vil blive brugt som løftestang for kommende reformer inden for gymnasieskolen. Det være sig både med hensyn til formål, indhold og niveau.

Vi er fra retsforbundets side meget tilfredse med den måde, som gymnasiet i dag fungerer på. Når man ser på, hvilke problemer det har, og hvor mange nye elever der hvert år melder sig til gymnasierne, må vi konstatere, at de folk, der arbejder og virker inden for gymnasieskolens rammer, har trange kår med hensyn til at formidle den oplysning, den undervisning og den uddannelse, som de er forpligtet til. De har store problemer, og derfor er det betænkeligt, hvis man straks vil revolutionere hele gymnasiestrukturen og gymnasiets indhold.

Gymnasiet er ikke en statisk uddannelsesinstitution. Kun skrivebordspædagoger o. lign. – hvad det så end måtte være – kan påstå noget sådant. Der foregår nu – og har altid foregået – i gymnasiet løbende ændringer i fagenes indhold og i den pædagogiske udvikling, vel at mærke hvor det er fagenes udøvere, der på forsvarligt fagligt niveau og med betydelig pædagogisk indsigt garanterer for en frugtbar og positiv udvikling i et tilpas moderat tempo.

Jeg synes, det er værd at bemærke, at formanden for Gymnasieskolernes Lærerforening i radiomagasinet Middagsmagasinet i fredags advarede mod en fjernelse af den grendeling, vi har. Formanden advarede også mod indførelse af et fælles basisår. Det er vel nok de to væsentligste elementer, som er kommet til offentlighedens kundskab med hensyn til de planer, ministeren har på dette område, altså en fjernelse af grendelingen

eller en formindskelse af grendelingen – hvilket vil formindske elevernes valgmuligheder – samt planer om indførelse af et fælles basisår.

Jeg synes, formanden for Gymnasieskolernes Lærerforening har meget ret, når han bl. a. begrundet det i manglende økonomiske ressourcer til at sætte sådan noget i gang. Samtidig har man et vægtigt argument for at være lidt tilbageholdende med hensyn til at revolutionere, idet man kan henvide til folkeskoleloven af 1975, som netop bygger på det meget gode og konstruktive, at det skulle være en tilvalgs-skole. At man så har likvideret fag, som aldrig burde have været likvideret – her tænker jeg i parentes bemærket på faget latin – det er så en anden side af sagen. Men man har rent faktisk i folkeskoleloven af 1975 lagt op til, at eleverne på et relativt tidligt tidspunkt skulle have mulighed for at finde ud af, hvilke fag og hvilke områder der interesserer dem. Det vil normalt være de samme fag og områder, som de er dygtige til og har faglig indsigt i. Interesser, evner og anlæg følges normalt ad. Det er en meget frugtbar treklæng at have sig for øje, når man skal lovgive på undervisningsområdet.

Man har netop med folkeskoleloven af 1975 givet eleverne mulighed for på et relativt tidligt tidspunkt at finde ud af, hvor de har deres styrke. Derfor har den elev, der i dag forlader 9. klasse med henblik på at blive optaget i gymnasiet, langt, langt større muligheder for at vælge den rigtige gren, end de tilsvarende elever havde for 10–15 år siden.

Jeg vil hilse med tilfredshed det rolige forløb, som debatten indtil nu har haft. Jeg havde faktisk overvejet et dagsordensforslag, hvor man tilkendegav fra et Folketingsflertal, at man i hvert fald ikke vil give grønt lys for et fælles basisår i gymnasiet med en helt naturlig niveausænkning til følge og en helt naturlig tilsidesættelse af elevernes mulighed for at beskæftige sig med det, de har lyst til og interesse for. Men jeg har afholdt mig fra det, fordi jeg kort og nøjternt må konstatere, at ministeren ikke i øjeblikket har politisk flertal for sine reformplaner på gymnasieområdet.

Jeg synes, det kunne være frugtbart, om man vil forsøge at lade gymnasiet løse de opgaver, som politikerne har givet det at løse, uden al for megen indblanding fra politi-